

Jeg ser

Filosofiske spørsmål:
Ariane Schjelderup og Øyvind Olsholt
Sist oppdatert: 15. november 2003

Jeg ser på den hvite himmel,
jeg ser på de gråblå skyer,
jeg ser på den blodige sol.

Dette er altså verden.
Dette er altså klodernes hjem.

En regndråbel!

Jeg ser på de høie huse,
jeg ser på de tusende vinduer,
jeg ser på det fjerne kirketårn.

Dette er altså jorden.
Dette er altså menneskenes hjem.

De gråblå skyer samler sig. Solen blev borte.

Jeg ser på de velklædte herrer,
jeg ser på de smilende damer,
jeg ser på de ludende heste.

Hvor de gråblå skyer blir tunge.

Jeg ser, jeg ser . . .
Jeg er vist kommet på en feil klode!
Her er så underligt . . .

Filosofiske grublerier

1. *Dikt prøver gjerne å fortelle oss noe annet enn akkurat det de beskriver. Hva er det egentlig dette diktet handler om? Handler det om menneskets opplevelse av verden, av menneskets betydning i verden, eller kanskje om hva det vil si å være et menneske?*

Kan vi lære noe om Obstfelders syn på mennesket gjennom å lese dette diktet? Er mennesket betydelig eller ubetydelig, lykkelig eller ul lykkelig - eller kanskje mennesket ifølge Obstfelder egentlig har noe opphøyet og hellig i seg, som det aldri får virkelig gjort? Hvordan opplever du det menneskesynet som du møter i diktet - er det noe sant i det?

Hva har vårt syn på verden å si for vår oppfatning av oss selv? Er det mulig å se på mennesket som noe stort og viktig når vi til stadighet blir minnet om hvor små vi er?

2. *Det er en stor kontrast mellom den kanskje overveldende friheten universet representerer og de små, men trygge, forholdene vi opplever i det daglige. Man skulle tro at vi ville foretrekke friheten. Allikevel trekkes vi mot jorden - akkurat som regndråpen i diktet. Hva kan egentlig regndråpen representere? Og hvorfor blir vi med regndråpen ned på jorden og forholder oss til alt det dagligdage? Er tryggheten (og kanskje hensynet til andre mennesker) viktigere enn friheten - eller er vi bare rett og slett feige?*

Dessuten: kan vi ikke også noen ganger oppleve frihet når vi er sammen med mennesker? Hva må til for at vi skal kunne oppleve frihet når vi er sammen med andre mennesker?

3. *Dette diktet heter «Jeg ser», og det beskriver det frie univers, tyngdekraften og de små forhold nede på jorden blant menneskene. Men kan en som betrakter noe samtidig oppleve seg som en del av det han/hun betrakter? Eller blir alt man betrakter til slutt bare «underlig» - slik Obstfelder beskriver jorden?*

Kanskje skyldes denne «underlige» opplevelsen at vi søker noe som vi ikke finner? I tilfelle: er det fordi det vi søker ikke finnes eller er det fordi vi ikke ser på riktig måte?

Har du noen ganger følt deg fremmed selv om du er på

---

steder og sammen med mennesker du kjenner? Har du følt deg fremmed for deg selv? Hva må til for å kunne oppleve at man hører hjemme et sted? Og hva må til for at man skal kunne føle seg hjemme i seg selv?